

Pagna ewlenija > Legiżlazzjoni u każistika > Legiżlazzjoni nazżjonali

Fil-qasam tal-gustizzja ċivili, il-proċeduri u l-proċedimenti pendenti mibdija fi tmien il-perjodu ta' tranżizzjoni se jkomplu skont il-liġi tal-UE. Il-Portal tal-e-Gustizzja, abbażi tal-ftehim reċiproku mar-Renju Unit, se jżomm l-informazzjoni rilevanti marbuta mar-Renju Unit sa tmien l-2024.

Национално законодателство**L-Ingilterra u Wales**

Тази страница ви предоставя информация за правни и правни бази данни, свързани с правната система в Обединеното кралство. В Обединеното кралство — Англия и Уелс, Северна Ирландия и Шотландия има три отделни правни юрисдикции. Тази информация се отнася до юрисдикцията на Англия и Уелс.

Източници на правото

Основните източници на правото в юрисдикцията на Обединеното кралство в Англия и Уелс са:

Първично законодателство под формата на **закопи на парламента на Обединеното кралство, актове на Националното събрание за Уелс и мерки на Националното събрание на Уелс**

A — Право на Съюза

Вторично (или вторично законодателство) под формата на **законови инструменти**, създадени от правителството, правителството на Обединеното кралство, правителството на Уелс или друг орган. Някои други подзаконови актове могат да бъдат изготвени като **административни заповеди**.

Общото право, развито чрез съдебни решения

Видове правни инструменти — описание

Първичното законодателство, или законодателните актове на парламента, се изготвят от Парламента на Обединеното кралство (UK Parliament) в Лондон и могат да се отнасят за цялата територия или за която и да е част на Обединеното кралство. Националното събрание на Уелс може да приема закони за 20 децентрализирани области, изброени в приложение 7 към Закона за **правителството на Уелс от 2006 г.** Друго първично законодателство може да бъде изготвено от суверена по силата на различни форми, като например укази в Съвета, прокламациите, кралските заповеди, кралски инструкции, регламентите и патентите.

Вторичното законодателство се извършва по силата на правомощия, предоставени от или по силата на Нейно Величество в Съвета или един министър, отдел (министерство), министри на Уелс или друг орган или лице. То също така се нарича делегирано или вторично законодателство, а статутът, предоставящ това правомощие се нарича овластяващ, упълномощаващ или „основен“ акт. Вторичното законодателство може да има различни наименования: например заповеди в Съвета, регламенти или правила, които могат да бъдат наричани общо „Уставни актове“ или „Законоустановени правила“.

През юли 1999 г. бяха прехвърлени някои законодателни правомощия от парламента на Обединеното кралство в Националното събрание на Уелс в Кардиф. На Асамблеята бяха предоставени правомощия да извършва законодателни актове, засягащи Уелс, но парламентът на Обединеното кралство продължи да изготвя първично законодателство в областта на уелските въпроси. След Закона за **правителството на Уелс (Government of Wales Act) от 2006 г.** на Асамблеята се предоставят правомощия да приема мерки (първично законодателство) по отношение на въпросите, свързани с Уелс, за които Парламентът на Обединеното кралство е одобрил заповеди за законодателни правомощия по отношение на въпроси, уредени в закона. Мерките обаче трябва да бъдат представени за одобрение от суверена в Съвета, преди да могат да се превърнат в закон. Общото събрание носи отговорност за въпроси, които включват икономическо развитие, образование, околна среда, здравеопазване, жилищно настаняване, туризъм и транспорт; но не носи отговорност за гражданското или наказателното право. Уелското законодателство, направено от Асамблеята и уелските министри (правителството на Уелс), се извършва както на английски, така и на уелски език.

Правомощието да прави **международни договори** от името на Обединеното кралство принадлежи на Короната — т.е. на суверена по силата на Royal Prerogative, като действа по препоръка на правителството на Обединеното кралство. Парламентът на Обединеното кралство няма официална роля в сключването на договори, но когато определен договор изисква промяна в законодателството на Обединеното кралство или отпускане на държавни парични средства, парламентът гласува по този въпрос по обичайния начин. Всички договори на Европейския съюз изискват законодателство, за да могат да се прилагат в Обединеното кралство и следователно подлежат на парламентарен контрол. Когато влезе в сила Договорът за реформа на конституционната реформа и управлението от 2010 г., даден договор не може да бъде ратифициран, освен ако (а) министърът на държавната власт на първа инстанция представи копие от договора, б) договорът е публикуван и в) срокът от 21 дни е изтекъл, без която и Парламентът да е решила, че договорът не следва да бъде ратифициран.

Йерархия на правните норми

Когато има противоречия между различните източници на правото, основното място за разрешаването им са съдилищата. Спорове относно тълкуването на законодателството, също могат да бъдат решавани от съдилищата. Тъй като обаче в Обединеното кралство няма „писана конституция“, не е възможно да се оспори законодателен акт на парламента в съда въз основа на твърдение, че е „неконституционен“.

Конституционната доктрина за „парламентарен суверенитет“ означава, че парламентът на Обединеното кралство е върховният законодателен орган — в смисъл че може да направи и отмени всеки закон, и че никой друг орган не може да отмени или да постави под въпрос валидността на акт на Парламента.

Доктрината за парламентарен суверенитет обаче е ограничена от членството на Обединеното кралство в Европейския съюз. Съгласно Закона за Европейските общности от 1972 г. правото на Европейския съюз е част от правото на Англия и Уелс (и Шотландия и Северна Ирландия). Вътрешното законодателство трябва да се тълкува така, че да е в съответствие с правото на Европейския съюз, когато това е възможно. Законът за правата на човека от 1998 г., който включва Европейската конвенция за правата на човека в правото на Обединеното кралство, предоставя на съдилищата друго правомощие, с което да поставят под въпрос законодателните актове на Парламента. Доколкото е възможно, вътрешното законодателство трябва да се тълкува като съвместимо с правата, предвидени в Конвенцията.

Решенията на съдилищата и по-специално на апелативните съдилища играят важна роля в развитието на закона. Те не само представят авторитетни решения относно тълкуването на законодателството, но също така определят основата на общото право, което произтича от съдебни решения по предишни казуси (или съдебна практика).

По отношение на това кои решения на съдилищата са задължителни за други съдилища, общият принцип е, че съдът ще бъде обвързан от предишни решения на по-висшестоящ съд.

Във връзка с въпроси от правото на **Европейския съюз Съдът на Европейския съюз** е най-висшият орган. Лордовете по право в Камарата на лордовете са действали като Върховен съд на Обединеното кралство, но са били заменени от новия Върховен съд, който е бил приет на 1 октомври 2009 г. Действащите закони на Камарата на лордовете станаха първите съдии на Върховния съд, а старшият лорд стана президент.

Институционална рамка

Институции, компетентни за приемането на правни норми и процеса на вземане на решения

Първичното законодателство се изготвя от **Парламента на Обединеното кралство** в Лондон. Преди дадено **законодателно предложение** (наричано законопроект) да стане законодателен акт на парламента, то трябва да бъде одобрено и от двете камари на парламента (Houses of Parliament): Камарата на общините (House of Commons) и Камарата на лордовете (House of Lords). В двете камари протичат следните етапи:

Първо четене (официално представяне на законопроекта без разискване)

Второ четене (общо разискване)

Етап на разглеждане в комисия (подробно разглеждане, обсъждане и изменения. В Камарата на общините този етап обикновено се провежда в публична комисионерска комисия)

Отчетен етап (възможност за допълнителни изменения)

Трето четене (последна възможност за обсъждане; възможни са изменения в Камарата на лордовете).

След като даден законопроект премине през двете камари, той се връща в първата камара (където е започнала) за разглеждане на измененията на втората камара.

По окончателния текст трябва да има съгласие и от двете камари. Между двете камари може да има няколко цикъла на движение, докато се постигне съгласие по всяка дума в законопроекта. след като бъде постигнато такова, законопроектът може да бъде предложен за кралско одобрение (Royal Assent).

Първичното законодателство се изготвя и от **Националното събрание на Уелс**. Преди да бъде даден закон и закон на Асамблеята, той трябва да бъде разгледан и приет от Общото събрание и да му бъде предоставено кралското одобрение от монарх. Закон за парламента е закон, прилаган във всички области на Уелс, където е приложим.

По принцип има 4-етапен процес за разглеждане на правителствен законопроект в Асамблеята, както следва:

Етап 1: Разглеждане от Асамблеята на общия принцип за закон или мярка, както и на съгласието на тези общи принципи.

Етап 2: Подробно разглеждане от комисия на законопроект или мярка, както и на всички изменения, предложени от членовете на Асамблеята.

Етап 3: Подробно разглеждане от Асамблеята, на законопроекта или на мярката и на измененията, предложени от членовете на Асамблеята.

Председателят определя кои изменения ще бъдат разгледани от Асамблеята.

Етап 4: Гласуване на Асамблеята за приемане на окончателния текст на законопроекта или мярката.

Когато законът е преминал през всички свои парламентарни етапи в Парламента на Обединеното кралство или на Уелското събрание, той се изпраща на суверена за **кралско одобрение**, след което става **закон**. Мерките на Националното събрание на Уелс трябва да бъдат представени за одобрение от кралицата в Съвета.

Първичното законодателство може най-общо да бъде изменяно или отменяно само от ново първично законодателство. Има обаче изключения, при които определени изменения и отменени актове могат да се правят чрез нормативен акт. Това включва случаите, в които те изпълняват задължения на ЕС или част от законодателна реформа, която намалява или елиминира регулаторната тежест. Такива разпореджания обаче трябва да бъдат одобрени от двете камари на парламента, преди да бъдат направени.

Първичното законодателство влиза в сила съгласно **разпоредбите за влизане** в сила на акта или мярката. В закона или постановлението може да се посочи конкретна дата на влизане в сила. Това може да бъде незабавно на Royal Assent, на определена дата (обикновено поне два месеца след като е било получено кралско одобрение) или определена от министър или служба дата, като се издаде заповед за влизане в сила (нормативен акт). За различните разпоредби на даден закон могат да бъдат посочени различни дати.

Датата на влизане в сила на всеки акт от вторичното законодателство по принцип ще бъде посочена в самия инструмент. По изключение началната дата може да бъде публикувана чрез публикуване на обявление в Официален вестник (London Gazette).

Правни бази данни

Gov.uk, управляван от Националния архив, е официалният дом на законодателството на Обединеното кралство.

Legislation.gov.uk предоставя достъп до законодателството на Обединеното кралство, което обхваща всички юрисдикции (Англия, Шотландия, Уелс и Северна Ирландия). Сайтът съдържа цялото законодателство от 1988 г. до днес, повечето от които са в първоначалната и преработената версия преди 1988 г., както и голям избор от вторично законодателство от 1948 г. нататък, когато това законодателство все още е в сила.

Последна актуализация: 23/10/2019

Това е машинен превод на съдържанието. Собственикът на настоящата страница не носи никаква отговорност за качеството на този машинно преведен текст.